

omnium Domini sacerdotum, atque ipsius observantia disciplina, in auferendis confusionibus apostolicæ sedis antistes suo pronuntiasset examine, veneranter accipi, tenaciterque servari, cum suis plebibus caritas vestra cognosceret: nec unquam possent convelli quæ ac sacerdotali ecclesiastica præceptione fulcirentur et regia. Unde, fratres carissimi, præsumptionem prædicti, quæ in fratris et coepiscopi nostri Leontii processit injuriam, ita convenit tolerari, dignæ nunc interim ultionis immunem, ut si transgressor remediis abutitur satisfactionis et veniæ, nec culpam præsentis excessus curandam futuræ observantiæ sedulitate promittit, redeunte querimonia, eo privilegia Viennensis Ecclesiæ ad Arelatensem antistitem transferantur exemplo, quo migraverit principio.

I. Unde nostræ moderationis nomen tenentes, ad Veranum fratrem et coepiscopum nostrum scripta direximus, ut prædictum ex nostra delegatione conveniat, quatenus quid de eo retulerit agnoscat: quia onerosum esse non debet, delinquentem fratrem

A de propriis excessibus inerepare, quibus præceptum constat frequenter ignoscere. Necessè est autem, si nullum correctionis ejus indicium sumpserimus (quod illa est professione retinendum, qua definitionem sedis apostolicæ periculo ordinis sui semper conservandam sine ulla deinceps transgressione testetur), ad Arelatensem Ecclesiam easdem quatuor civitates, quarum non fuit aut non fuerit Mamertus episcopus ordinatione contentus, esse revocandas. Quod etiam tunc oportebit fieri, si ullus unquam post eum, quem nunc caritate corripimus, et ulterius ab illicitis confidimus abstinere, præsumptionis hujus imitator extiterit.

II. De hoc sane, qui licet indebite, Deensibus cognoscitur ordinatus, justitiæ ratione censuimus, ut sacerdotium ejus fratris et coepiscopi nostri Leontii confirmetur arbitrio, a quo rite debuit consecrari. Deus vos custodiat, fratres carissimi, ævo longiore. Data sexto calendas Martias (anno Chr. 464), P. C. Basilii viri clarissimi consulis.

DECRETA HILARI PAPÆ.

DECRETUM

HILARI PAPÆ JUXTA GRATIANUM, QUOD IN PRIORIBUS NON PONITUR.

Corpus Christi insimilis portionibus singuli totum accipiant.

Ubi pars est corporis, est et totum. Eadem ratio est in corpore Domini, quæ in manna, quod in ejus figura præcessit. De quo dicitur: *Qui plus collegerat, non habuit amplius, neque qui minus paraverat, habuit mi-*

^a Exstat et in Burchar. lib. x, cap. 55, apud quem posita verba sic lego, *usquequo corrigatur. MANSI.*

nus (Exod. xvi). Non enim est quantitas visibilis in hoc æstimanda mysterio, sed virtus sacramenti spiritualis.

ALIUD DECRETUM

EJUSDEM, EX CODICE LIBRORUM SEXDECIM, CAP. 19 DE CONTENTIOSIS.

Si quis videtur contra ius esse, dicente Apostolo, nos talem consuetudinem non habemus, sed neque Ecclesia Dei (1 Cor. ii): si quis facit, noletur, usquequo se corrigat.

ANNO DOMINI CCCLXVII.

SIMPLICIUS PAPA.

APPLAUDIT

PROLEGOMENON.

DE VITA

VITA SIMPLICII PAPÆ.

(Ex libro Pontificali.)

(a) Simplicius natione Tiburtinus, ex patre Castino, D illic dedicavit basilicam S. Stephani in Cælio monte in urbe Roma, et (c) basilicam beati apostoli Andreae

(b) sedit annos quindecim mensem unum dies septem.
(a) Cum post obitum Hilari decem diebus sedes vacasset, anno Christi 467, qui est Leonis imperatoris Orientalis II, vigesimo die Septembris creatus est pontifex Simplicius Tiburtinus Castini filius. Hujus temporibus totus ferme Christianus orbis sub hæreticorum principum dominio constitutus fuit, nullusque penitus rex catholicus alicui saltem exiguæ provinciæ dominabatur. Etenim post Anthemium, Olybrium, Glycerium et Augustulum Occidentis imperatores occisos vel relegatos, Odoacer Eruolorum rex Arianus juxta vaticinium sancti Severini, Noricorum et vicinarum gentium apostoli miraculis

clarissimi, Italiam totumque Occidentale imperium suo dominio subjecit, tituloque imperatoris, purpura et regalibus indumentis abjectis, regio tantum nomine usurpato, deinceps tenuit. Gallias cum Hispania Ariani Gothi obtinuerunt. Dirus catholicorum persecutor Arianus et tyrannus Genserius universæ Africae imperavit. In Oriente post obitum Leonis, Zeno imperator Eutychanus simulata perlidia acerbissimum se Ecclesie impugnatorem præbuit. Petrum Fullonem Acemetarum monachum, et Timotheum Ælurum sacrilegum Alexandrinæ Ecclesiæ invasorem, quos ob hæresim et seditionem Leo imperator

juxta basilicam Sanctæ Mariæ, et aliam basilicam S. A Stephani juxta basilicam Sancti Laurentii, et aliam basilicam intra urbem Romam juxta palatium Licinianum, beatæ martyris Bibianæ, ubi corpus ejus re-

justissimo judicio in exilium relegarat, Zeno Imperator impius non tantum ab exilio revocavit, verum etiam Martyrio Antiocheno, et Timotheo Alexandrino, præsulibus sanctissimis et catholicis inde ejectis, monachos sacrilegos et apostatas iisdem, non sine magno totius Ecclesiæ periculo ac dispendio, subrexit. Ad hæc non parum perturbationis addidit Acacii Constantinopolitani violenta ambitio, qua conatus est diu desideratam sedis Constantinopolitanæ prærogativam per imperatorem a Simplicio extorquere, quam sub prædecessoribus pontificibus duobus aliquoties frustra expetiverat. Inter has maris procellas ventorumque turbulentas agitationes, barbaricos inter furores et Arianorum procaciam cum potentia conjunctam, deploratissimis hæc temporibus, Simplicius pontifex, omnium Christianorum principum præsidio destitutus, eadem auctoritate et libertate qua semper antea prædecessores, in cathedra Petri consedit. Ambitioni præsulis Acacii, teste Gelasio epistola undecima ad episcopos Dardaniæ, restitit: Timotheum Ælurum sede Alexandrina eiecit: imperatori Zenoni concilium universale exigenti contradixit, eumque post editam fidei confessionem in communionem Ecclesiæ recepit, ea lege ut se catholice fidei defensorem præberet, Fulloneque impiissimum Antiochenæ sedis detentorem urbe et episcopatu eieceret. De rebus Alexandrinis, prout ipse pro sua universorum sollicitudine petierat, ab Acacio per litteras certior redditur: nimirum, quod Timotheus Ælurus Alexandrinæ Ecclesiæ invasor sibi ipsi mortem hausto veneno intulisset, et Timotheus catholicus in sedem, unde eiectus fuerat, restitutus esset. Cum ex Alexandrinæ Ecclesiæ legatis (quos Timotheus episcopus Romam miserat ad postulandam veniam, ob id quod Eutyelianorum timore perterritus Dioscorum ad altare nominasset) Simplicius pontifex intellexisset Petrum Moggi Alexandrinæ sedis quondam invasorem, postquam inde eiectus fuisset, in civitate latere, ibique multos seducere, mandavit Acacio, ut ejusdem Moggi relegationem apud imperatorem urgeat; missum ad se libellum pœnitentiæ eorum qui a fide catholica per Eutyelianos principes et antisites seduci fuerant, approbat, iisque absolutionem ab hæresi soli apostolicæ sedi reservatam paterno affectu impendit. Unde quid aliquid colligas, nisi quod Simplicius pontifex eam cathedram occupavit, quæ auctore Deo altissimo supra firmam petram ita est ædificata, ut adversus eam nulla hominum inferorumque potentia prevalere possit? Quas turbas invasores duarum sedium patriarchalium Petrus Cnaphus, Timotheus Ælurus et Petrus Moggi in Ecclesia concitarint, ex novis epistolarum Simplicii patet, Zeno imperator qua ratione imperium adeptus, postque Basilicæ tyrannidem restitutus, qualisve in Deum et religionem fuerit ibidem detur. Memorabile est, quod hoc tempore accidisse refert Nicephorus lib. xv, cap. 12, nimirum duobus episcopis concertantibus, uno Ariano, altero catholico, Arianum a catholico provocatum esse ad testimonium per ignem; recusante Ariano, catholicum per ignem illesum transisse, et ex igne disputasse. Sev. Bixius.

(b) Annis quindecim mensibus quinque et diebus decem sedisse, initium pontificatus et obitus Simplicii ostendunt. Principio enim mensis Martii, anno Domini 483 defunctum esse, constat ex epistola Felicis successoris ejusdem. Sev. Bixius.

(c) Hæc basilica in monte Esquilino olim erecta, hoc tempore penitus diruta jacet. Apud Platina unum ejusdem monumentum conservatum exstat his ver-

ba quiescit. Hic(d) constituit ad sanctum Petrum apostolum, et ad sanctum Paulum apostolum, et ad sanctum Laurentium martyrem, hebdomadas ut presbyteri manerent ibi propter pœnitentes et baptismum,

his: *Hoc autem in templo hæc carmina legisse memini musivo opere descripta:*

Hæc tibi mens valide decrovit prædica, Christe.

Cui testator opus detulit ille suæ.

Simpliciusque papa sacris celestibus aptans,

Effecit vere muneri esse tui.

Ne quod apostolici deesset limina nobis,

Martyris Andree nomina composuit.

Utitur hæc hæres titulis ecclesie justis,

Succedensque domo mystici jura locat.

Plebs devota, veni, perque hæc commercia disce,

Terreno censu regna superna peti.

Hæc ex Platina. Sev. Bixius.

(d) Constituit ut propter ingruentem populum presbyteri per vices hebdomadales in designatis ecclesiis præstentur, semperque ad confessionis peccatorum audiendas, et ad reliqua sacramenta pro necessitate fidelium dispensanda parati adsint. Qui hoc munus peragebant, dicti sunt hebdomadarii, ideo quod alii aliis per vices succederent. Unde manifestum est sacramentalem peccatorum confessionem a Christo Domino institutam, a prioribus sæculis ferusque frequentatam fuisse. Quod novantes nostri temporis aiunt, Nectarium Constantinopolitanum episcopum cum presbytero pœnitentiaro, ejusve munere et officio, sacramentalem peccatorum confessionem susulisse, ridiculum est. Nihil enim ad substantialem usum hujus sacramenti pertinens Nectarius sustulit, sed tantum vel abstulit, vel moderatus est illum ritum, quo publica peccata per libellum confessionis pœnitentiam presbytero oblaturi recensebantur, atque ab eodem illa quæ majus scandalum generabant, publice recitabantur, prout ille pro sua prudentia necessarium esse justificabat. Quoniam igitur hujus occasione scandalum illud, quod de diacono et muliere quadam referunt Socrates et Sozomenus, obortum fuerat, hanc consuetudinem et ritum publice pœnitentiæ Nectarius sustulit. Et quoad hoc, eum multi alii episcopi fortasse imitari sunt: quamvis non defuerint, qui graviter tulerunt antiquam illam et honestam consuetudinem, et ad frenandos peccatores utilissimam, abrogatam esse. Poterat enim hac in re pro diversitate locorum et temporum esse diversitas judiciorum absque errore. Quocirca cum Socrates libro quinto, cap. decimo nono, et Sozomenus libro sexto, capite decimo sexto, referunt, *unumquemque relictum esse consilio animi sui*, etc., si illud Socrates Novatianus hostisque pœnitentiæ, et Sozomenus, teste Gregorio libro sexto, epistola 195, frequenter mentiri solitus, malitiose non addiderunt, exponendum est id factum fuisse, non ad excludendam confessionem, sed publicam illam satisfactionem et consultationem presbyteri pœnitentiarum: atque hoc modo uniuscujusque libertati relictum fuisse, ut confiteretur cui vellet sacerdoti jurisdictionem habenti, et juxta illum præscriptum peracta pœnitentia ad sacra mysteria accederet. Ita Bellarminus lib. iii de Pœnitentiâ cap. 14, Suarez tom. IV, disp. 17, sect. 2, num. 30 et sequentibus. Illustrissimus cardinalis Baronius tom. I, anno Domini 58, totam hanc historiam, quasi a Socrate, Novatiano, et Sozomene mendace conficta sit, omnino fere rejicere videtur. Quod cum citra difficultates graviores sustineri non possit, placet magis id quod supra dixi. Vide notas concilii Lædiceni. Sev. Bixius.

(a) regionem tertiam [de regione prima] ad sanctum Laurentium, regionem primam ad sanctum Paulum, regionem sextam vel septimam ad sanctum Petrum. (b) Sub bujus episcopatu venit relatio de Græcia ab Acacio Constantinopolitano episcopo, et affirmavit Petrum Alexandrinæ urbis Eutylianistam hæreticum, facta petitione ab Acacio episcopo, chirographo ejus constructa. Eodem tempore fuit Ecclesia prima, ^a hoc est, sedis apostolicæ executrix. Tunc Simplicius præsul hoc audiens, damnavit Petrum Alexandrinum, de quo Acacius innumerabilia crimina affirmabat: ita tamen, ut pœnitentiæ reservaret tempus. Eodem tempore rescripsit Timotheus

^a Cod. Luc., hoc est prima sedes apostolica executrix.

(a) Ex septem regionibus Urbis, Eruli qui Ecclesiæ catholicæ non communicabant, utpote quod Ariani essent, tres occupabant. Unde factum est quod Simplicius pontifex quatuor tantum regionibus pœnitentiarios, eosque hebdomadarios presbyteros posuerit. Ita Romanæ Ecclesiæ auctoritas atque majestas ef-

fusus, et Acacius, dicentes, quod etiam in morte Proteri catholici Petrus esset permixtus. Tunc archiepiscopus Simplicius dissimulans, nunquam rescripsit Acacio; sed damnavit Petrum, expectans tempus pœnitentiæ. Hic fecit in ecclesia Romana scyphum aureum, pensantem libras 5, cauitharos argenteos ad beatum Petrum 16, pensantes singulos lib. 12. Hic fecit ordinationes in urbe Roma tres per mensem Decembrem et Februarium, presbyteros quinquaginta octo, diacones undecim, episcopos per diversa loca numero ^b triginta sex [82]. Hic sepultus est in basilica Beati Petri apostoli, vi nonas Martii, et cessavit episcopatus dies ^c 6.

^b Cod. Luc., LXXVIII.

^c Cod. Luc., VII.

fulsit, quantumvis Occidentalis orbis Romani imperatores defecissent, barbarumque Ariani in Italia principatum obtinerent. SEV. BINUS.

(b) Harum rerum enarrationem prolixiorē vide in notis epistolarum. SEV. BINUS.

EPISTOLÆ SIMPLICII PAPÆ.

1 EPISTOLA I.

SIMPLICII PAPÆ AD ZENONEM [rectius HISPALENSEM] HISPALENSEM EPISCOPIUM.

De commissa illi vice sedis in omnibus Hispaniarum Ecclesiis. Hispalensem episcopum virum optimum sedis apostolicæ vicarium constituit.

Dilectissimo fratri Zenoni Simplicius.

Plurimorum relatu comperimus dilectionem tuam fervore Spiritus sancti ita te Ecclesiæ gubernatorem existere, ut naufragii detrimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus idcirco gloriantes iudiciis, congruum duximus vicaria sedis nostræ te auctoritate fulciri, cujus vigore munitus, apostolicæ institutionis decreta, vel sanctorum terminos Patrum, nullo modo transgredi permittas: quoniam digna honoris remuneratione cumulandus est per quem in his regionibus divinus crescere innotuit cultus. Deus te incolumem custodiat, frater carissime.

EPISTOLA II.

SIMPLICII PAPÆ AD JOANNEM RAVENNATEM EPISCOPIUM.

Reprehendit Joannem quod Gregorium adhibita vi episcopum ordinasset; cui ut Mutinensem Ecclesiam, nullam causam cum Joanne habiturus, gubernet, præcipit.

Simplicius episcopus Joanni episcopo Ravennati.

Si quis esset intuitus ecclesiasticæ disciplinæ, vel si quid apud te sacerdotalis modestiæ teneretur,

^a Cod. Luc., gestum.

¹ Hæc epistola magnum et vigilantissimum Simplicii papæ studium ostendit, quod sub gladio Eruorum existens, non præterniserit sollicitudinem externarum Ecclesiarum, quæ longius positi, sub Gothica servitute gemebant. Observandum quod, sicut hoc loco Zenonem Hispalensem Ecclesiarum Hispa-

nunquam plectibiles perpetrarentur excessus: a quibus si nullo te paternarum regularum poteras continere præcepto, saltem sanctæ memoriæ prædecessoris tui fueras revocandus exemplo. Qui cum minus deliquisset faciendo presbyterum invitum, senserat tamen dignum pro tali usurpatione iudicium. Ubi ista didicisti, quæ in fratrem et coepiscopum nostrum Gregorium non electione, sed invidia perpetrasti, quem inexcusabili violentia pertrahi ad te passus es, atque vexari, ut ei honorem tantum non per animi tranquillitatem, sed per amentiam (sicut dicendum est) irrogares? Neque enim talia potuissent fieri sanitate consilii. Nolumus exaggerare quod ^a dignum est, ne cogamur iudicare quod dignum. Nam privilegium meretur amittere qui permissa sibi abutitur potestate. Sed una nos ratio facit esse sententiæ mollioris, quam maluimus te, fratre et coepiscopo nostro Projecto referente, cognoscere, non nostris litteris propter opprobrium publicare. Nam scandalum, cujus auctor cognosceris, ita moderatio nostra comescuit, ut frater et coepiscopus meus Gregorius (quem non provectum constat esse, sed pulsum) nullam causam (sicut petiit) tecum habiturus, Mutinensem gubernet Ecclesiam, et contubernium spiritale [*speciale*], quod sortiri non oportebat invitum, non recuset amplecti. Cui si quid negotii forsitan emerit, nostrum ^b ex [*ab*] eo vel contra eum petatur examen.

^b Cod. Luc., ab eo.

nicarum vicarium constituit, ita alibi Acacio Constantinopolitano in Orientalibus Ecclesiis moderandis vices suas delegaverit. Idque factum ideo ut is cui totius Ecclesiæ cura a Deo commissa fuit, nulla in re officio suo defuisse videretur. SEV. BINUS.